

РЕШЕНИЕ

№ 9245

гр. София, 19.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **213** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Н. К. К. и Т. К. К., чрез пълномощниците им - адв. И. Д. М. и адв. Г. Б. С., против Решение № 20019467/08.03.2022г. постановено по гр. дело № 9678/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС) Гражданско отделение, 124 състав. С посоченото решение на СРС е отхвърлена жалбата на касаторите срещу Заповед № РВТ 19-РД09-30/05.03.2019г. на Кмет на район В. – Столична община, с която заповед е отказано закупуването на имот пл.№ 920, к.л. 752 и 769 в м.П. (Могилата) вилна зона „С. – Д.-II част“ с площ 656 кв.м. , на основание параграф 4а ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, правото на полване върху който имот е предоставено на основание ПМС № 21/31.01.1963г. на наследодателя им К. Н. К., съгласно удостоверение на ИК на СГНС № 45/10.12.1966г.

Касаторите считат, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния закон, тъй като са налице основанията по параграф 4а ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ предоставеното на наследодателя им право на ползване да бъде трансформирано в право на собственост, както и не е налице нито една от хипотезите по тълкувателната норма на параграф 1в ал.3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ. На следващо място – в касационната жалба са развити доводи за постановяване на решението при допуснато нарушение на процесуалните правила, свързано с недопускането от съда на събирането на допустимо гласно доказателство за установяване на съществен за фактическия състав

на пар.4а ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ въпрос а именно – времето на построяване на сградата в имота, предоставен за ползване на основание ПМС № 21/31.01.1963г. Молят за отмяна на решението на СРС и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд със задължителни указания.

Пред касационната инстанция касаторите се представляват от адв. М. и адв. С., които поддържат касационната жалба. В представена писмена защита развиват подробни доводи за постановяване на решението на СРС при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. Обосновават подробно предпоставките за приложението на пар.4а ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, които считат за налични в процесния казус. Оспорват приетото от СРС в протоколно определение от 13.05.2021г. за липса на необходимост от събирането на гласни доказателство за факт, за който същият съд в решението си е приел, че липсват доказателства. Твърдят и несъобразяване със задължителните указания в ТР № 2/2011 на ОСГК на ВКС по приложението на пар.4а ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Молят за отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд със задължителни указания, дадени от касационната инстанция по тълкуване и прилагане на закона. Оспорват доводите в представените отговори на касационната жалба, като считат същите за неотнормирани. Поддържат, че законността на построената в имота сграда не е предпоставка за приложението на пар.4а ал.1 от ПЗР на З., както и че е доказано, че сградата е построена преди 01.03.1991г. Претендират разноска за касационното производство.

Ответникът по касация – кмет на район В. – Столична община се представлява от пълномощник, който оспорва касационната жалба. В представен отговор на касационна жалба поддържа, че по отношение на касаторите не са налице предпоставките на пар.4а ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ доколкото не е доказано, че в предоставения за ползване имот сградата е построена до 01.03.1991г., а заключенията на техническите експертизи установяват липсата на строителни книжа за изграждането на сградата. В позиция по същество се поддържат съображенията в отговора на касационната жалба като се иска отхвърлянето ѝ. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора.

Заинтересованите страни В. В. М., Е. В. М. и Л. К. Г., представлявани от адв. В. М. от САК, в отговор на касационната жалба поддържат нейната неоснователност и правилност на решението на СРС по отношение на извода за липсата на една от предпоставките по пар.4а ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, а именно върху земята, предоставена за ползване да е построена сграда до 01.03.1991г. В позиция по същество адв. М. моли решението на СРС да бъде оставено в сила, по подробните доводи в писмения отговор на касационната жалба.

Заинтересованата страна Л. В. В. се представлява от адв. М., без позиция по съществуващото на касационната жалба.

Останалите заинтересовани страни – Б. С. Б., Г. Л. Г., Д. Л. Г., Д. Д. Р. Е. И. Д. Е. А. С., Е. В. А. – Б., И. Л. С., И. А. С., И. С. К., Й. И. И., К. И. Н., Л. А. Д., Л. Б. И., Д. Е. С., Л. В. В., Л. Б. С., Л. С. Б. М. С. С., Н. С. К. Н., Н. С. Д., П. С. З., С. В. А., Р. Ц. Ч., С. С. Ч., С. Д. М., Ю. Е. С. и Р. Д. Б., не се явяват, редовно призовани, и не изразяват позиция по касационната жалба.

Заинтересованите страни Д. Д. К., Е. С. Н. и Д. С. Д. се явяват лично в касационното производство. Не изразяват позиция по касационната жалба и решението на СРС.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор В. който счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Съдът, при извършения касационен контрол на обжалваното решение, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от активно легитимирани страни, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

За да отхвърли подадената пред него жалба, СРС приел, че жалбоподателите се легитимирани като наследници на К. Н. К. – ползувател по реда на пар.4 от ПЗР на ЗСПЗЗ на поземлен имот пл.№ 920, к.л. 752 и 769 в м.П. (Могилата), вилна зона „С. – Д.-II част“ с площ 656 кв.м., по отношение на който имот са подали заявление за възстановяване на правото на собственост по реда на пар.4а ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ с твърдение, че върху имота е построена сграда до 01.03.1991г. СРС е приел наличието на първата предпоставка за приложението на посочената норма от ПЗР на ЗСПЗЗ, а именно, че имота е предоставен за ползване по реда на ПМС № 21/31.01.1963г. СРС е приел за спорен по делото факта на наличието на втората предпоставка, а именно – построяването на сграда в имота до 01.03.1991г. За да изведе този си извод СРС се е позовал на заключение на техническа експертиза и на заключение на повторна техническа експертиза. Приел е, че в заключението на техническата експертиза вещото лице приема, че сградата е построена преди 01.03.1991г., като се позовава на квитанции за платен данък от наследодателя на касаторите за 1985г., 1986г., 1987г. и 1988г. Посочва, че с оглед оспорването на заключението на тази експертиза от останалите страни е допусната повторна техническа експертиза, вещото лице по която дава отговор, че не може да установи дали строителството на сградата е осъществено преди или след 1990г. СРС е анализирал представени писмени доказателства относно времето на построяване на сграда в предоставената за ползване земеделска земя, като е извел извод, че тези писмени доказателства – наказателно постановление от 07.11.1985г. за започнат строеж в м.Могилата с площ 40 кв.м. от К. Н. К. и удостоверение за данъчни оценки № 211 от 14.05.1990г. на ОНС В., отдел Финанси, за записани имоти на името на К. К. в Д. – дворно място и сгради, но приел, че в тези писмени доказателства не се установява дали действително се касае за строеж в процесния имот, както и не се установява какъв е вида на строежа и дали попада в приложното поле на пар.1в ал.3 от ДР на ПЗСПЗЗ. В заключение въззивния съд е извел извод, че не е доказано, че сградата в имота е построена преди 01.03.1991г. и отхвърлил жалбата срещу посочената Заповед № РВТ 19-РД09-30/05.03.2019г. на Кмет на район В. – Столична община.

При извършения служебен контрол за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение на СРС с материалния закон, настоящата инстанция намира, че постановеното решение е неправилно, поради допуснатото процесуално нарушение от категорията на съществените такива.

В проведеното на 13.05.2021г. първо съдебно заседание по делото, на което е обявен за окончателен проекто-доклада по делото, обективиран в определение от 13.08.2020г. и са приети писмените доказателства, представени с жалбата и с отговорите, с протоколно определение от същата дата съдът е оставил без уважение искането на жалбоподателите за допускане на гласни доказателства чрез разпит на свидетел при режим на довеждане, за установяване на годината на построяване на сградата, подробно аргументирано в същото заседание от адв.С.. Митивите на СРС за да

постанови това определение са, че събиране на гласни доказателства за тези обстоятелства не е необходимо.

Доколкото спорът по делото е бил главно относно факта на построена сграда в ползвания имот до 01.03.1991 г. районния съд е бил длъжен, с оглед разпределението на доказателствената тежест, да допусне събирането на гласното доказателство относно това обстоятелство, още повече и предвид заключението на повторната експертиза, което не дава отговор на този спорен по делото въпрос. Това обстоятелството е било единственото спорно между страните, като чрез приетите писмени доказателства и заключенията на допуснатите експертизи съдът е приел, че този факт не е установен еднозначно и по несъмнен начин. Времето на построяването на сградата в ползвания имот е от значение за крайния извод на съда относно наличието на всички кумулативни предпоставки за приложението на пар.4а ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ . Събраните писмени доказателства и заключенията на двете технически експертизи не водят до безспорна установеност на този факт, което налага връщане на делото за ново разглеждане, с указания за допускане на други доказателствени средства, а именно събиране на исканите гласни доказателства.

При тези мотиви настоящата касационна инстанция приема, че се установява касационното основание по чл. 209, т. 3 от АПК, поради което решението на СРС следва да се отмени, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на същия съд, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

По въпроса за разноските ще следва да се произнесе първоинстанционният съд, в съответствие с крайния првен резултат по спора при новото му разглеждане.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20019467/08.03.2022г. постановено по гр. дело № 9678/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС) Гражданско отделение, 124 състав.

ВРЪЩА делото за ново произнасяне от друг състав на същия съд при съблюдаване на задължителните указания, дадени от касационната инстанция по тълкуване и прилагане на закона.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.